

Ім'я користувача:
Житомирський економіко-гуманітарний інститут

ID перевірки:
1016376457

Дата перевірки:
19.06.2024 21:30:36 EEST

Тип перевірки:
Doc vs Internet

Дата звіту:
19.06.2024 21:31:32 EEST

ID користувача:
100011285

Назва документа: Словінський курсова

Кількість сторінок: 19 Кількість слів: 3768 Кількість символів: 27564 Розмір файлу: 49.93 KB ID файлу: 1016184565

11.4% Схожість

Найбільша схожість: 3.9% з Інтернет-джерелом (<https://moyaosvita.com.ua/filosofija/antichna-filosofiya>)

11.4% Джерела з Інтернету

253

Сторінка 21

Пошук збігів з Бібліотекою не проводився

5.52% Цитат

Цитати

9

Сторінка 22

Не знайдено жодних посилань

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

ВСТУП

Наука і філософія завжди були тісно пов'язані зі сферою людських знань. Філософія довгий час визначала методологію і підхід до наукових досліджень як науку про загальні закони розвитку природи, суспільства і мислення.

Філософія допомагала зрозуміти суть різних явищ, встановити закономірності розвитку природи і суспільства, сформувані цінності.

Розглядаються важливі аспекти філософського пізнання, розробка методів наукового дослідження та використання наукових методів дослідження. Визначається метод філософії, структура наукового дослідження, напрямки і мета інших предметів, а також проводиться аналіз результатів дослідження. Розглянуто основні принципи формування науки про світ, розвиток поділу знань, вплив і результативність навколишнього світу.

До основних філософських методів відносяться діалектика, аналіз, синтез, індукція, дедукція, абстрагування, моделювання, висування гіпотез і т.д. кожен з цих методів використовується в науці для вирішення самих різних завдань, від формулювання наукових гіпотез і експериментів до систематизації та узагальнення наукових знань.

Роль філософських методів в науковому пізнанні неocenна. Вони допомагають встановлювати логічні зв'язки між фактами, обговорювати наукові висновки, розробляти теоретичні концепції та відкривати нові горизонти для наукових досліджень. Філософія служить магістраллю, яка веде науку до нових досягнень і допомагає зрозуміти важливість наукових відкриттів для суспільства і людства в цілому.

У цьому курсовому проекті ми розглянемо видатних філософів, які зробили значний внесок у розвиток філософських методів та їх роль у науковому пізнанні. Ми проаналізуємо, як ці методи використовуються в сучасній науці і як вони впливають на формування наукової картини світу.

РОЗДІЛ I. ВИДАТНІ ФІЛОСОФИ

1.1 Видатні філософи

З давніх часів мислячі люди задавалися і намагалися вирішити найскладніше питання: Що таке людина? У чому сенс життя? Хто керує світом? Чи може він розпізнати? Що таке істина? Добро перемагає чи зло перемагає? Ці питання не придумані-їх завжди задає саме життя. Саме тому кожна інтелектуально розвинена вільнодумна людина є філософом, принаймні, для самого себе. Його філософія - це особиста думка, мислення і осмислений спосіб життя.

Зі спонтанних роздумів і дискусій про сенс, методи, засоби життя і навколишній світ в цілому народився і розвинувся унікальний культурний феномен – філософія. Німецький філософ і. Кант називав це вищим духовним рівнем людства.

Людина всім серцем прагне піднятися над буденністю життя і побачити світ і самого себе як би зверху, з космосу (грец. Космос-порядок, всесвіт), з трансценденції (від латинського transcendence – перевага), тобто захмарних **ВИСОТ**.

Він починає розмірковувати про тлінність життя, про мінливість світу і кінцівки всього, що відбувається. Людина, будучи розумним, шукав і донині шукає відповіді на питання швидкоплинного життя в міфах, в релігіях, в доводах наук, і, звичайно, у філософському усвідомленні змісту і значення всіх цих знань і відомостей про буття світу для свого життя.

3

Філософія вчить людину самій вибрати свій життєвий шлях і йти по ньому, покладаючись на своє серце і совість. Філософія, як інтелектуальна і моральна сфера життя, завжди, за словами Гегеля, "дитя свого часу". Філософські вчення стародавніх греків (приблизно з 7 ст. до н. е.), а їх послідовники – давньоримські мислителі (кінець 1-го тисячоліття до н. е. і перше століття нової ери) формують античну філософію. Вона існує в Європі вже більше тисячі років. Стародавня філософія представлена наступними вченнями:

- Іонійська філософія (мілетська – VII-VI ст. До н.е.).
- Вчення Піфагора і піфагорійців (VI ст. До н.е.).
- Філософія елейців (елейцев) – Парменід, Зенон та ін. (VI- V ст. До н.е.).
- Навчання софістів – вчителів мудрості. Найбільш відомі з них – Протагор, Горгій, Продик, Ликофрон і мн. ін. (V- IV ст. до н.е.).
- Філософія Сократа (V ст. До н.е.).
- Матеріалістичні (атомистические) вчення Левкіппа-Демокріта (V-IV ст. До н.е.), а в період еллінізму – Епікура.
- Об'єктивний ідеалізм Платона (V-IV ст. До н.е.).
- Вчення Аристотеля – вершина філософської думки античності (V ст. До н.е.).
- Грецькі школи та напрямки античної філософії – епікуреїзм, скептицизм, стоїцизм, цинізм та ін. (З кінця IV ст. I до VI ст. Н.е.).
- Неоплатонізм (засновник – Плотін, III в. Н.е.).

Народження античної філософії як принципово нового типу світогляду і мислення - це, мабуть, найбільша подія в долі людства, на кшталт підкорення вогню. Якщо вогонь відокремлює людей від тварин, то філософія відокремлює їх від варварства і підносить над світом природи. Таким чином, вона відкрила нову еру формування у людей ідеального світогляду - самосвідомості. З тих пір філософія стала, за словами Цицерона, керівником життя і ліками душі. А тисячі років потому Лев Толстой заявив: "якщо людина не вміє мислити філософськи, він не зрозуміє, навіщо він живе". І якби я не міг зрозуміти, чому я живу, я не міг би знати, що добре, а що погано. Тому для людини немає нічого дорожчого, ніж думати про хороше". В результаті Антична філософія зародилася в Малій Азії - Іонії. Потім вона поширилася на південь Італії і досягла свого піку в Афінах. Вона домінувала в духовній культурі людства і протягом більше 2000 років (з 6 століття до н.е. по наші дні), з її раціональної спрямованістю і критичним розумінням всіх отриманих знань про світ, суспільство і людину, направляла людей до раціональної і моральної життя. Предметом філософського вивчення життя і взагалі важливих речей, тобто взаємних зв'язків і взаємин, є сам світ, пристрій людського суспільства і людина з його незвичайними якостями. Перший філософ Фалес побачив спільність речей і явищ в природі у воді. "Все в світі складається з води", - заявив він. Дж., найбільший знавець історії філософії. У цьому Фалесі Гегель описує "універсальні" або основоположні принципи світу не тільки як воду в Фізико-хімічному сенсі, але і як "воду як думка" або "воду як помисл". Окрім Фалеса, видатними мислителями мілетської школи були Анаксимандр та Анаксименес, його учні та послідовники. Але якщо Фалес вважався першим фізиком, то першим метафізиком (грец. Після meta, Physika-природний) - Анаксимандр. Саме він назвав первісну основу існування світу нескінченною і беззаконною, тобто Апейрон - як першопричину всього сущого. Інтелектуальний наступник Анаксимандра Анаксименес повернувся від метафізичної концепції першооснови до фізичної. Він стверджував, що першопричиною є згущення і

розрідження повітря, що насправді сходиться до ідеї Фалеса про воду. У силу цієї обставини їх стали називати натурфілософами або, інакше кажучи, філософами природи.

Філософська школа Геракліта з Ефеса була близька до мілетської. Цього оригінального мислителя за життя називали "темною людиною" (через труднощі розуміння його вчення), і він високо цінував інтелект і освіченість людей. Але він сказав: "Знання розуму не вчить, воно не додає мудрості". "Необхідно знати і розуміти головну або першопричину розвитку світу, тобто постійну основу для розвитку всіх його речей і явищ. Мислитель, який заснував свою філософію на принципі першого вогню (в дусі вчень Фалеса і Анаксимена), зробив вивчення мінливості світу центральним питанням пізнання. "Все є різновидом вогню, - вважав він, - все відбувається шляхом розрідження і згущення"...Світ виникає з вогню і через певний проміжок часу знову згорає. Він назвав логотип найбільш мінливим (грец. Логос-слово, сенс, закон і т.д.) як основне джерело внутрішнього саморозвитку. Геракліт ввів термін "Гнозис" (грец. Gnosis-знання), що означає пізнання. На відміну від Геракліта, його сучасник Парменід Елейський, один із засновників елейської школи думки в Південній Італії, вважав, що абсолютно все в світі унікальне і незмінне: "ніщо не може бути чим завгодно і ніщо не може перетворитися на що завгодно". "Філософи вказували на непомітність, незнищенність і незмінність природи". Все в світі стверджує ідентичність того, що вважається існуючим. При цьому він, як і Геракліт, називав розум єдиним джерелом істинного знання про світ. Парменід ввів у філософський цикл нове поняття-буття. Він назвав його зрозумілою сутністю. Замість води, повітря або апейрона як основних принципів світу, замість того, щоб наводити велику кількість арифметичних або геометричних основних елементів буття, Парменід вказував на те, що єдину загальну субстанцію, тобто те, що можна тільки уявити, неможливо візуалізувати.

Іншою відомою філософською системою давнини була школа Піфагора, точніше, сам Піфагор, його учні та послідовники. Його відмінною рисою було загальне уявлення не про матеріальні речі або тілах (Фалес, Анаксимен, Геракліт), а про арифметичних і геометричних абстракціях – числах. До речі, історики філософії вважають, що саме Піфагор і ввів слово "філософія" в філософську мову. Кажуть, що Піфагор - не мудрець, як його самого називали, а любитель мудрості, який прагне знайти першопричину всього суцього. І справа тут не в любові до мудрості, а в умінні йти до неї, умінні розпізнавати її. Це унікальна здатність розуміти розумом найскладніші проблеми людського життя і робити для себе правильні висновки. Філософію Піфагора вчені назвали магією чисел, тому що вона, мабуть, спирається на "3 слона" - містицизм, мораль і медицину. Піфагорійська школа відіграла важливу роль у культурному вихованні жителів Еллади того часу. Згідно Аристотелю, число Піфагора займало перше місце у всій природі, вони вважали за краще елементи числа елементам всього суцього і всього Всесвіту по гармонії і кількості. Крім того, у них була одиниця або Бог як головна основа всіх речей і явищ світу. Вони називали об'єднання двох одиниць проблемою і бачили в ньому якесь протилежне єдність. Так, Г. Гегель звернув увагу на те, що піфагорійці за містикою чисел приховували перші абстрактні філософські поняття – єдність, протилежність, множинне розвиток. Піфагор приділяв значну увагу створенню профілактичної медицини. Все його вчення було пройняте прагненням до здорового способу життя. На думку Піфагора, кожна людина повинна провести своє життя в атмосфері гармонійного взаємозв'язку фізичного і духовного саморозвитку. Піфагорійці вважали звичайну пентаграму символом життя і здоров'я. Вони виявили, що п'ятикутник у формі зірки широко поширений у живій природі, але відсутній у кристалічній решітці неживих предметів. Їх девізом був улюблений вислів Піфагора: "тільки філософії, мудрої берегині життя, повинен довіритися сам". "Тільки філософська мудрість, що повертає людей до первісного космічного світоустрою, може впорядкувати людські думки і почуття. Завдяки Піфагору

ця тема пронизувала практично всі вчення наступних філософів.

Одним з таких філософів був знаменитий Емпедокл, філософ, поет і прекрасний лікар. Він виклав своє вчення в працях "про природу" і "очищення". Йому належить ідея природного відбору в тваринному і рослинному світі. Він також писав про провідну роль спадковості в розвитку організмів. Його вважають розробником вчення про відчуття. Мислителі називають любов і ворожість рушійними силами життя, припускаючи, що всі живі істоти виникають в результаті дії цих сил природи – реакції любові і ворожості. Згідно Емпедокла, любов робить все живе благородним, а ворожнеча спотворює його. Любов об'єднує різні елементи, а ворожнеча роз'єднує їх. Але без ворожнечі немає духовної любові, їх періодичний круговорот в світі: а) нескінченне панування любові, б) послідовне поділ з ПЕРЕВАГОЮ ворожнечі, в) загальне панування ворожнечі, г) поява нової суміші з перевагою любові. Демокріт найбільш повно і систематично виклав вчення про світоустрій. Він також зобразив людину як істоту, яка керує світом за допомогою своїх розумних дій. Він бачив природний порядок світу в матерії, що складається з атомів (грец. Атоми нероздільні). Якщо це так, то людське тіло - це сутність атомів і їх зв'язків. Навіть сама душа, за словами Демокріта, складається з легких і повітряних атомів. Мислення - це також рух атомів. У мисленні Демокріт розглядав відповідність розуму землі та функціонуючого Всесвіту, виражену в просторових та геометричних формах, як вираз гармонії. Розум Всесвіту інтерпретувався філософом як соціальна морфологічна гідність людини, що є його доктриною детермінізму. Він також говорив про два типи знань: Темний (несуттєвий) і світлий (справжній). Темрява пізнається почуттями, а світло - логікою мислення. Ціле-це сума частин атома і руху. Їх зіткнення стане початком всього Прагнення навести порядок у світі і суспільстві характеризувалося різким переходом від натурфілософії до філософії моралі. Мораль стала найвищим стандартом у визначенні сенсу людського життя. Роль навчачь софістів в цьому напрямку особливо помітна. Вони розвивали принципи логіки, етики та риторики. Для них логіка мислення і грамотна мова були необхідними атрибутами в житті

людей. Вони навчали ораторського мистецтва і логічного переконання. Риторика перетворює їх з традиційного мистецтва в науку, яка правильно виводить і доводить їх правоту. Але для того, щоб жити в суспільстві, людина повинна вміло керувати власним розумом. Розум, який, на думку софістів, раніше був спрямований на сприйняття світу, повинен більш інтенсивно проникати в соціальний світ і шукати способи керувати долею людини. Якщо лікар, на думку Протагора, робить людину здоровою за допомогою ліків, а потім за допомогою мудрих міркувань робить мудреця (софіста). Сократ вважається першим класичним філософом античності. Він прославився своїми новими вченнями про ідеали морального життя і її проходження. Сократ постав у громадській думці в образі мудреця, іронічного співрозмовника, товариського і дуже доброзичливого людини. Центральною темою його вчення є розвиток людини, його незалежне мислення і моральну поведінку. Сократ цікавий не тільки проповіддю інтелектуального життя, а й своїм способом життя і ставленням до смерті. Своєю філософською професією він вважав виховання молоді в дусі громадянськості, чесноти і мужності. Основним змістом бесід Сократа зі студентами і гострих суперечок з опонентами було питання про моральну діяльність людини, а також його ставлення до своєї смерті. За словами Цицерона, Сократ "спустив філософію з небес на землю", радикально усвідомивши моральні проблеми. Він примирив філософію для обраних і філософію для всіх. Філософ здійснив духовну революцію в античній свідомості цінностей людського життя. Для Сократа вони зводилися не до зовнішніх життєвих ситуацій-матеріального достатку, авторитетного становища в суспільстві і т.д. а до внутрішнього духовного світу. Згідно з його філософією, чеснота справжнього громадянина полягає в самій людині, в його духовному стані. Зрозуміти здібності душі-значить розкрити потенціал людини. Заняття філософією-це Самовиховання душі, розвиток власних думок. Сократ називав себе "повивальною бабою" мудрості, тому що його інтерактивні методи дозволяли йому шукати істину, приховану в серцях різних людей. Історик філософії V.As Йегер зазначив, що

в його методах є щось схоже на медичний емпіризм. Метою діяльності Сократа було привести людину до розуміння самого себе з метою підвищення моральності. Він був справжнім цілителем душ. Образ філософа Сократа увійшов у суспільну свідомість як приклад незворушного мислителя, який ставив пошук істини понад усе на світі. Платон став учнем і продовжувачем творчості Сократа. Завдяки йому значення філософії в житті людини значно зросло, а моральне вчення Сократа набуло широкого поширення. ДО РЕЧІ, філософські системи цих двох мислителів, як правило, нероздільні і не існують один без одного. Їх об'єднує нерозривна духовна єдність, спільність творчих пошуків і внесок у світову культуру філософського мислення. Платон "мислив як Сократ" (Ясперс).

Платон пояснював людям філософський зміст морального вчення Сократа протягом усього свого довгого творчого життя (він прожив 80 років). Згідно Аристотелю, "якщо Сократ займався моральними проблемами, але не досліджував природу в цілому, а був першим, хто став шукати щось морально загальне і перетворювати свої ідеї в визначення, то Платон, засвоїв погляди Сократа, довів, що таке визначення не має відношення до того, що сприймається чуттєво, але вона постійно змінюється". Неможливо дати загальне визначення того, що сприймається чуттєво, оскільки воно постійно змінюється і, отже, виявляється пов'язаним з чимось іншим. І він назвав це ідеєю про інших істот, і все сприймається чуттєво, сказав він, крім того, вони існують і називаються відповідно до них, тому що через участь Едоса є багато речей, які всі мають ту ж назву, що і вони [речі]. "Якщо ідея-це всього лише концепція, то реальність-це діяльність, культурний та історичний процес.

1.2 Видатні філософи України

Видатні українські філософи зробили значний внесок у вивчення філософії та розвиток філософської науки в цілому. Їх творчість є зразком для багатьох новачків, які пов'язали долю з цією складною і глибокою справою.

1. Бажан Микола Платонович (1904-1983) — український філософ, письменник, культуролог, енциклопедист.

У 1923 році, після закінчення Уманського кооперативного університету, він переїхав до Києва, де навчався спочатку в кооперативному інституті, а потім в Інституті закордонних справ. Його твори «Будівлі» (1924), «Гетто в Умані» (1928), «Розмова сердець», «Дорога» (1930) стали сенсацією в українській літературі того часу. Велика історична поема «Сліпці» вважається творчою вершиною Миколи Бажана. З друку виходять його збірки «Італійські зустрічі» (1961), «Чотири розповіді про надію» (1967), «Уманські спогади» (1972), поеми «Політ крізь бурю» (1964) та «Нічні роздуми старого майстра» (1976). Автор літературно-критичних творів «Дружба народів — дружба літератур» (1954), «Люди, книги, дати» (1962).

2. Юрій Михайлович Котермак (1450-1494) — український філософ. Перший український автор друкованих творів (латиною). Діяч Східноєвропейського Відродження. Професор, ректор Болонського університету (Італія), професор Краківського університету.

Юрій Михайлович був переконаний, що людський розум здатний пізнавати закони навколишнього світу. Просвітницька діяльність Юрія Дрогобича була спрямована на поширення гуманістичних ідей українського Відродження. Він вірив, що ідеалом чесноти є Бог і до нього людина може наблизитися через самовдосконалення.

3. Сергій Борисович Кримський (1930-2010) — український філософ, культуролог, яскравий представник Київської філософської школи. Лауреат Шевченківської премії (2005), доктор філософських наук, лауреат премії Чижевського (2001). Почесний член Нью-Йоркської академії наук (1995). Він є автором понад 200 наукових праць, присвячених проблемам наукової логіки і методології, філософської антропології.

Він зробив значний внесок у розвиток логіки наукових досліджень (1960-1970-ті роки). Він розробив основи перетворення знання (динаміку теорії), метод інтерпретації (як операцію зворотної Абстракції), основи узагальненої (некласичної) раціональності та розуміння, принципи духовності (зокрема, "етична гідність істини", "третя істина", "інтелектуальне рішення" тощо). Він запропонував цілісну концепцію людини як центру кар'єри та культури.

4. Феофан (Єлезар) Прокопович (1681-1736) — український філософ, богослов, письменник, поет, математик.

Роботи Ф.Прокоповича відносяться до філософії, фізики, математики, астрономії, логіки, науки про державу і право, теології. Філософський погляд Ф.Прокоповича на ідеї ґрунтувався на об'єктивному ідеалізмі. Він стверджував, що Бог "існував до створення світу". "...як найдосконаліший розум". Ф.Прокопович прагне вдосконалити традиційне богослов'я і гармонізувати науку з релігією. Йому належить ідея раціонального богослов'я. Одкровення Боже, між законами природи і людським розумом, вважав Ф.І. Прокопович. Прокопович, вони гармонійно підігнані один до одного їх творцем, тому протиріч бути не повинно. Прокопович досконально досліджує проблеми об'єктів і предметно-пізнавальної діяльності, проблеми чуттєвості і мислення, методи пізнання.

5. Мирослав Володимирович Попович (1930) — український філософ, академік НАН України, Заслужений діяч науки і техніки України, доктор філософських наук, професор, директор Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України, завідувач відділом логіки та методології науки Інституту філософії.

1966 — захист докторської дисертації на тему: «Філософський аналіз мови науки». 1967 — присуджено науковий ступінь доктора філософських наук. Головний редактор наукового журналу «Філософська думка», член редколегії часописів «Вища школа», «Людина і Політика» тощо.

Основні публікації: «Логіка і наукове пізнання» (1971), «Червоне століття» (2005), «Бути людиною» (2011).

6. Григорій Савич Сковорода (1722-1794) — український філософ, просвітитель-гуманіст, поет, педагог.

Він здобув освіту в Києво-Могилянській академії. Переслідуваний світською і духовною владою, він з 1770-х років вів життя мандрівного філософа. У філософських діалогах і трактатах проблеми Біблії переплітаються з ідеями платонізму і стоїцизму. Сенс людського існування - в подвигу самопізнання. Сковорода відстоював права людської особистості кожної людини. Сковорода уособлює зв'язок між психічним захворюванням і фізичним недугою: людина, що зловживає м'ясом або алкоголем, надовго зупиняється з тривожними рефlekсами — передчасним старінням, якщо воно не посилюється.

7. Ярослав Владиславович Шрамко (1963) — сучасний український філософ та логік, доктор філософських наук, професор

Філософську освіту здобув у 1987 році на філософському факультеті (спеціальність - логіка) Московського державного університету імені М.В. Ломоносова. У 1990 році захистив дисертацію в Московському державному університеті імені М.В. Ломоносова на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук (спеціальність — логіка). У 1998 році, на 3 місяці, він вступив до G.S.At Інститут філософії ім. Сковороди Національної академії наук України, де захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора філософії (спеціальність "Логіка"). У 2002 році йому було присвоєно звання професора філософії.

8. Володимир Петрович Шаян (1908-1974) — Український філософ, санскритолог, релігієзнавець, психолог і педагог, поет, прозаїк, перекладач, громадський діяч, засновник відродження споконвічної віри українців, віри їхніх предків, один з перших дослідників "Велесової книги", професор.

У 20 столітті професор Володимир Шаян спробував відродити традиційну віру українців і в 1934 році заснував геносаїстський рух "Рідна Віра". У його розумінні, Бог-це багатовимірна істота, яка проявляється у вигляді безлічі богів з різними іменами. Після смерті професора в 1987 році його учні опублікували його дослідження про язичництво — праця "віра наших предків".

РОЗДІЛ II. ФІЛОСОФСЬКІ МЕТОДИ ТА ЇХ РОЛЬ В НАУКОВОМУ
ПІЗНАНІ

2.1 Філософські методи

Філософія використовує різні методи для розгляду, аналізу та вирішення філософських проблем. Ось деякі з найважливіших філософських методів : :
Аналіз - це аналіз та розуміння понять, ідей та аргументів для досягнення ясності та точності філософського мислення. Аналіз використовується для виявлення складних концепцій та їх внутрішніх логічних зв'язків.

Синтез - це поєднання окремих елементів та ідей для створення нових концепцій та теорій. Синтез є важливим способом розробки нових філософських концепцій шляхом об'єднання інших ідей.

Інтуїція-це непряме сприйняття або пряме знання, яке не вимагає раціонального обґрунтування. Інтуїція дозволяє філософам отримувати ідеї і прозріння, які недоступні при звичайному мисленні.

Діалектика-це метод, заснований на розгляді опонентів, їх взаємодії та розвитку. Діалектика зосереджена на зміні та розвитку ідей та концепцій через суперечності.

Емпіризм-це метод, заснований на емпіричних доказах та дослідженнях для отримання знань. Емпіризм відображає філософський підхід, заснований на досвіді та спостереженнях.

Раціоналізм-це метод, заснований на ментальному мисленні та аналізі для отримання знань. Раціоналізм відображає філософський підхід з акцентом на логіку та розум.

Феноменологія-це метод, спрямований на опис і аналіз явищ і їх взаємозв'язку зі свідомістю і сприйняттям.

Герменевтика-це спосіб інтерпретації текстів та інших аспектів культури з метою розуміння їх значення та суті.

Ці методи є важливим інструментом філософських досліджень і використовуються для вивчення різних аспектів людського існування, знань та моральних цінностей. Вони дозволяють філософам створювати нові ідеї і розробляти теорії, що мають величезне значення для розвитку науки і культури.

2.2 Роль філософських методів у науковому пізнанні

Філософські методи відіграють важливу роль у науковому пізнанні та сприяють розвитку та розумінню різних аспектів навколишнього світу. Ось деякі важливі аспекти ролі філософських методів у науковому пізнанні:

Аналіз та синтез: Філософія дозволяє аналізувати поняття, ідеї та аргументи, використовуючи методи аналізу, щоб зрозуміти їх природу та внутрішні логічні зв'язки. Синтез, з іншого боку, дозволяє поєднувати окремі елементи для створення нових концепцій та теорій.

Інтуїція та творчість: Філософія використовує інтуїцію як метод безпосереднього сприйняття ідей та знань, що суперечать раціональному обґрунтуванню. Це сприяє творчому підходу до вирішення філософських проблем.

Діалектика: цей метод використовується для розгляду суперечностей, їх взаємодії та розвитку. Це допомагає виявити еволюцію ідей і концепцій через протиріччя.

Емпіризм та раціоналізм: філософські методи, засновані на емпіричних доказах та духовному мисленні, використовуються для отримання знань та їх розвитку.

Феноменологія та герменевтика: ці методи спрямовані на детальний аналіз та інтерпретацію явищ, текстів та інших аспектів культури з метою розуміння їх значення та суті.

Філософські методи допомагають не тільки вирішувати філософські проблеми, а й збагачувати інтелектуальний потенціал наукових знань. Вони сприяють виробленню нових ідей і концепцій, що впливають на розвиток науки і культурний прогрес. Таким чином, філософія є важливим інструментом для пізнання світу і осмислення його змісту.

ВИСНОВОК

Ця курсова робота розглядала не лише важливу роль видатних філософів у науковому пізнанні, а й різні філософські методи, які вони використовували. Філософія, як наука про основні принципи існування і загальні закони, має значний вплив на розвиток наукових знань і теорії. Філософські методи, такі як аналіз і синтез, діалектика, емпіризм і раціоналізм, феноменологія і герменевтика, сприяють глибокому розумінню складних філософських проблем і розробці нових концепцій. Їх роль в науковому пізнанні полягає в тому, щоб розуміти природу навколишнього світу, розкривати суть різних явищ і закономірностей, допомагати розробляти і вдосконалювати наукові теорії і методи. Такі відомі філософи, як Аристотель, Платон, Декарт, Кант, Гегель і Ніцше, зробили великий внесок у філософські дослідження, які вплинули на подальший розвиток наукової галузі. Вони створили нові ідеї та концепції, які досі пов'язані з розумінням складних проблем людського пізнання та існування. В результаті виявилось, що філософія і її методи необхідні для наукового пізнання, оскільки сприяють розвитку критичного мислення, впровадження нових концепцій і теорій, а також сприйняття навколишнього світу. Вивчення філософії дозволяє науці і світогляду взаємодіяти і збагачувати один одного, що служить основою для подальшого наукового розвитку. Таким чином, філософія та філософські методи відіграють важливу роль у науковому пізнанні, допомагаючи розширити розуміння світу та підвищити якість наукових досліджень та знань.

Схожість

Джерела з Інтернету

253

1	https://moyaosvita.com.ua/filosofija/antichna-filosofiya	2 джерела	3.9%
2	https://calenday.org/uk/events/person/3464-baghan-mikola-platonovich	24 джерела	1.8%
3	http://publ.lib.ru/PODVAL/UKR/_%d0%e0%e7%ed%ee%e5/%ca%e0%f0%e0%f1%e5%e2%e8%f7%20%c0.%ce.%20%f2%	108 джерел	1.7%
4	https://moyaosvita.com.ua/filosofija/osnovi-filosofi%D1%97		1.35%
5	http://bibliograflviv.blogspot.com/p/blog-page_8.html		0.98%
6	https://uk.wikipedia.org/wiki?curid=593833	11 джерел	0.53%
7	https://www.naurok.com.ua/fb-storinka-yuriy-drogobich-154495.html	17 джерел	0.48%
8	https://dut.edu.ua/firefox/l_1448_67675034.pdf	4 джерела	0.37%
9	https://volianarodu.org.ua/en/Culture-and-Spirituality/3-go-grudnya-narodyvsya-Grygoriy-Skovoroda-nastanovy-yak	33 джерела	0.35%
10	https://uamodna.com/articles/mykola-bazhan-nelegka-dolya-ukrayinsjkogo-poeta	2 джерела	0.32%
11	https://www.naurok.com.ua/informaciyna-kartka-litovsko-ruska-derzhava-ukra-nski-zemli-u-skladi-velikogo-knyazivst	3 джерела	0.32%
12	http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/12933/1/Zinchenko.pdf	26 джерел	0.27%
13	https://pdpu.edu.ua/en/informatsiya-2/vsi-kategoriji/14-ostanni-novini?start=70	16 джерел	0.21%
14	https://subj.ukr-lit.com/teoriya-derzhavi-ta-prava-gida-ye-o-tema-1-1-1-predmet-metodologiya-i-funkci%D1%97-teori	2 джерела	0.21%
15	https://espresso.tv/news/2018/02/10/pomer_zasnovnyk_suchasnoyi_ukrayinskoyi_filosofiyi_myroslav_popovych		0.11%
16	https://studfile.net/preview/9929788/page:5		0.21%
17	https://kfsr.pnu.edu.ua/%D0%BA%D0%B8%D1%8F%D0%BA-%D1%81-%D1%80		0.21%

Цитати

Цитати

9

1 "якщо людина не вміє мислити філософськи, він не зрозуміє, навіщо він живе"

2 "Все в світі складається з води"

3 " або основоположні принципи світу не тільки як воду в Фізико-хімічному сенсі, але і як "воду як думка" або "воду як помисл". Окрім Фалеса, видатними мислителями мілетської школи були Анаксимандр та Анаксименес, його учні та послідовники. Але якщо Фалес вважався першим фізиком, то першим метафізиком (грец. Після meta, Physika-природний) - Анаксимандр. Саме він назвав первісну основу існування світу нескінченною і беззаконням, тобто Апейрон – як першопричину всього суцього. Інтелектуальний наступник Анаксимандра Анаксименес повернувся від метафізичної концепції першооснови до фізичної. Він стверджував, що першопричиною є згущення і 4 розрідження повітря, що насправді сходять до ідеї Фалеса про воду. У силу цієї обставини їх стали називати натурфілософами або, інакше кажучи, філософами природи. Філософська школа Геракліта з Ефеса була близька до мілетської. Цього оригінального мислителя за життя називали "темною людиною" (через труднощі розуміння його вчення), і він високо цінував інтелект і освіченість людей. Але він сказав: "Знання розуму не вчить, воно не додає мудрості". "

4 "Все є різновидом вогню"

5 все відбувається шляхом розрідження і згущення"

6 "ніщо не може бути чим завгодно і ніщо не може перетворитися на що завгодно". "

7 "тільки філософії, мудрої берегині життя, повинен довіритися сам". "

8 «Філософський аналіз мови науки»

9 «Логіка і наукове пізнання»